

24. Dec. 1842

FACTS

Date:

24. Dec. 1842

Page number:

Dagbog A, side 106 og 108

TRANSCRIPTION

24 Dec Jule-Aften.

Jeg har imorges med Forbauselse hørt af Sigvardt,¹ at han har forlovet sig, han har mere Mod end jeg – Stræb først efter Guds Rige og hans Retfærdighed, da skal det Andet worde Eder tillagt!² – Jeg husker ikke Ordene •108• saa nøie, som jeg kunde ønske og veed ikke at finde Stedet i Thestamentet; men det er som disse Ord have i de sidste Dage forklaret mig meget Dunkelt i mig selv. Jeg stræbte efter Himmel og Jord med lige Begjær, og, [overstreget: vel] meest efter jordisk Lykke, det var syndigt! – Den kjære Sigvardt! har han da ogsaa Alvor nok til at føre igjennem, hvad han har begyndt? Gud give ham Kraft! Jeg ved ikke engang, hvem hans Kjæreste er ret, Hanne heder hun,³ og hun forsmaaede ham ikke – saa bliver jeg vel den eneste af os Brødre, der henter sig en Kurv! hvorfra kan dette stygge Udtryk komme? Jeg venter, mens Tiden gaaer, haaber jeg at voxe, og, eftersom jeg gaaer frem aftager ogsaa Sandsynligheden af et Afslag. – Aarsskiftet nærmer sig, kummerlig vandrer jeg over Grændsen, forbi nok en Milepæl, maaskee Egnen mellem denne og den næste bliver smukkere. Skjønheden ligger ikke blot i Egnen fornemmelig i os selv; skulde jeg ikke vide det som Maler: at selv den goldeste Egn giver Stof til det deiligste Billede for den vakkre Kunstner.

¹ Lundbyes ældste lillebror, Sigvard U.R. Lundbye (1820-1864).

² Matthæus 6,33.

³ Hanne Engel (f. ca. 1827).

106. Linné, vendte Blikket mod mit eget Ansigt, men fandt
hjem der, hvad der maatte bedrøve mig, ingen Glæde, ingen
Kraft. Jeg føler, at jeg er paa Veie til orent at adslaae
mit Sind. Ved idelig at tænke paa mig selv om Pligterne
mod min Familie fik mit Væsen saar meget i Hænde, og
at min Signetare Moder forled mig Trøj og net, som den,
der vilde være i stand til at styre Thoret mens hun var
borte; hun næste mig, jeg kyssede hende og løb bort, jeg
vidste jo bedst, hvorlidt jeg fortjente Poes. Denne tilbrin-
de jeg har ikke holdt ud

23 Dec

Gamle Bedstefader! Din Datter søn glemmer dig ikke paa
Din Fødselsdag. 79 Aar! og Hjertet er dog intet et end Din
Aand slængt af Aarenes Vagt. Skal jeg nære Din Alder,
skal jeg nære den som en redelig Mand, jeg er jo al-
lerede troet i mit fine og tynde — Jeg vilde hellere bli-
ve her ene i det tomme Huus i Aften, men jeg maa til
Klængen

24 Dec. Jule-Aften.

Jeg har imorges mod Forbudselsens Hov af L.gaardt, at
han har forlovet sig, han har mere Mod end jeg —
Strak først efter Guds Rige og hans Retfærdighed, da skal
det andet vorder Eder tillagte! — Jeg husker ikke Ordene

108. Saa naie, som jeg kunde ønske og ved ikke at finde
Stedet: Testamentet; men det er som disse Ord
haar i de sidste Dage forklaret mig meget Dristelt
i mig selv. Jeg stræbte efter blivende og fæd med
lige Begjær, og, mest efter jend. Lykke, det
var syndigt! - Den høje Lignard! her han sa
ogsaa Alene nok til at fore i jennem, hvad han
har begjært? Gud give ham Kraft! Jeg ved ikke
engang, hvem hans Hjerte er set, blænde heder
him, og han forsmædte ham ikke - saa bliver
jeg vel den eneste af os Dødsde, der hentes sig
en Kier! Hvorfor kan dette stogge, Ustryk komme?
Jeg ventet, mens Tiden gaar, maader jeg at vage,
og, eftersom jeg gaar frem aftager ogsaa Sand-
sindigheden af et Afslag. i Aarskiftet nærmer
sig, hemmelig sandes jeg over Grændsen, forti
nok en Mile pæl, maaskee Egnen mellem
Sonne og den næste bliver sminkket. Thjente
den ligger ikke blot i Egnen, men fremmelig i es
selv; skulde jeg ikke vide det som Maler: et selv
den gældste Egn gives Stof til det deiligste Bil-
leder for den vakke Kunstner.